КРОСВОРДИ, СЕНСАЦІЇ, СКАНДАЛИ, РОЗСЛІДУВАННЯ, ГОРОСКОПИ, ІСТОРІЇ

Індекс видання:5050

Ми Вінничани

№18, червень, липень, серпень 2025 р.

рекомендована ціна реалізації - 10 грн.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Дякуємо за те, що купуєте нашу газету та підтримуєте незалежну журналістику. Майже 2 роки газета «Ми Вінничани» видається та розповсюджується у Вінниці. Та ми виходимо на нові горизонти! І від тепер, щомісяця, наша газета буде поширюватись по всій території Вінницької області. Придбати її можна у кожному відділенні «Укрпошти».

Стор. 5

РОМАНЮКА УСІ ДУРЯТЬ

ЯКУШИНЕЦЬКИЙ «ЛОХОТРОН»

Стор. 7

ЯК У ЛИПОВЦІ

МХП ОББИРАЄ ГРОМАДУ

Стор. 3

Їй — 35, йому — 73. Ольга Кащук, екс-прокурорка з Вінниці, та видатний вінницький професор-фізик Анатолій Новіков, ніколи не перетиналися: різні покоління, різні професії, різні долі. Вона зникла безвісти на початку цього року біля рідного міста, він — 15 років тому в далекій бурятській тайзі після наукової конференції. Її шукали кілька місяців, його — півтора десятиліття. Та трагічна випадковість об'єднала їх: обох знайшли майже одночасно…

ТАЄМНИЧІ ЗНИКНЕННЯ ВІННИЧАН

Стор. 5

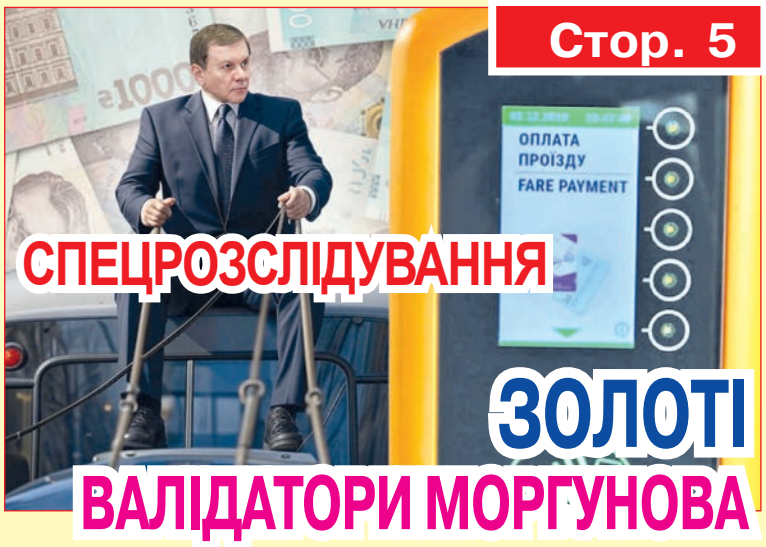

СПЕЦРОЗСЛІДУВАННЯ

ЗОЛОТІ ВАЛІДАТОРИ МОРГУНОВА

ЩОМІСЯЧНА ГАЗЕТА «МИ ВІННИЧАНИ» У ВІЛЬНОМУ ПРОДАЖІ НА «УКРПОШТІ»

Стор. 3

ЯК ДЕПУТАТ ГРОЙСМАНА ХОВАВ 38 МІЛЬЙОНІВ?

Стор. 4

ПОПРИ ВІЙНУ НАРДЕПИ ПОДВОЇЛИ СТАТКИ

Стор. 4

РАШИСТИ РОЗСТРІЛЯЛИ 150 ПОЛОНЕНИХ ВОЇНІВ ЗСУ

Стор. 4

ЛУКА-МЕЛЕШКІВСЬКА «ФЕОДАЛЬНА РЕСПУБЛІКА»

Запрошуємо до співпраці дистриб'юторів, підприємців та рекламодавців. Пропонуємо Вам із нами розвивати вільну пресу Вінниччини. Дорогі наші читачі, купуйте газету для себе та своїх рідних, обговорюйте новини із знайомими та друзями. Надсилайте нам свої листи з історіями та повідомляйте новини зі своїх міст та сіл.

Телефон рекламного відділу: +380 68 911 99 33
Електронна пошта редакції: info@vinnychany.info

9786727235367

МЕРІЯ ВІННИЦІ ОСТАТОЧНО ПЕРЕТВОРИЛА

МІСЬКІ НАГОРОДИ НА ПОДАРУНКИ ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ДЛЯ «СВОЇХ»

Очільники Вінницької мерії продовжують наочно демонструвати справжню суть міських нагород, заснованих у 2020 році. Замість того, щоб відзначати справжніх героїв і сумлінних трудівників, як це урочисто декларувалося, такі нагороди, як «За заслуги перед Вінницею» та «За вагомий внесок у розвиток Вінниці», разом із солідними грошовими преміями, перетворилися на подарунки для номенклатурників і наближених до влади на день народження.

12 травня 2025 року секретар Вінницької міськради Павло Яблонський підписав розпорядження про вручення почесного знака «За заслуги перед Вінницею» Володимиру Савельєву разом із грошовою премією у розмірі 38 961,04 гривні. Формальне обґрунтування – «особистий внесок у розвиток місцевого самоврядування, активну громадянську позицію та з нагоди ювілею». Володимир Савельєв – депутат міськради кількох скликань (1998–2015) і колишній уповноважений мера Сергія Моргунова (2015–2020). Його 80-річний ювілей – у червні.

Уродженець росії Савельєв з 1952 року постійно проживає у Вінниці. Його кар'єра – класичний приклад радянського номенклатурника, який зумів зберегти вплив і після розпаду СРСР, пройшовши шлях від працівника олійно-жирового комбінату до офіцера Радянської армії, а згодом і чиновника. Закінчивши Харківське військово-повітряне училище він служив у авіації, а після звільнення в запас у 1972 році швидко переорієнтувався на господарську та адміністративну роботи. Обіймав керівні посади на підприємствах Вінниці, був заступником директора обласної філармонії, очолював міський господарський комплекс.

Його «непотоплюваність» після розпаду СРСР та багаторічне депутатство у Вінницькій міськраді стали результатом вдалого орієнтування на феодальні клани, що домінували на Вінниччині. У 2005 році Савельєв обіймав посаду помічника-консультанта на платній основі у тодішнього народного депутата України Петра Порошенка, який згодом став президентом. А починаючи з 2010 року, він незмінно здобував мандат депутата Вінницької міської ради як представник політичних проєктів тодішнього мера Вінниці, а згодом прем'єр-міністра Володимира Гройсмана – партій «Совість України» та «Вінницька європейська стратегія».

Нагородження Савельєва напередодні ювілею не унікальне. У березні 2025 року соратник Гройсмана, мер Вінниці Сергій Моргунов, напередодні 70-річчя нагородив медаллю «За вагомий внесок у розвиток Вінниці» бізнес-партнера Гройсмана – вінницького забудовника-мільярдера Тимофія Гіренка.

Раніше «Ми Вінничани» повідомляли, що у липні 2024 року відзнаку «За заслуги перед Вінницею» отримала заступниця мера міста Галина Якубович, а вже в серпні того ж року – заступниця директора департаменту міського господарства Вінницької міськради Оксана Урбанська.

Підставами для нагородження стали «багаторічна сумлінна праця в органах місцевого самоврядування», «високий професіоналізм» і традиційне «з нагоди ювілею». Насправді ж відзнаки дедалі більше перетворюються у подарунки до дня народження – ще й з чималими грошовими бонусами: Галина Якубович отримала 37 267,09 гривень премії, а Оксана Урбанська – 31 055,91 гривень.

Марина Грушевська

«ЗАБУВ» ЗАДЕКЛАРУВАТИ 38 МІЛЬЙОНІВ:

ДЕПУТАТ ВІД ГРОЙСМАНА ЗА ПРИХОВУВАННЯ СТАТКІВ ВІДБУВСЯ ШТРАФОМ

За приховування у деклараціях майна на понад 38 мільйонів гривень депутат Барської міської ради Василь Хоменко, обраний від партії «Українська стратегія Гройсмана», отримав лише штраф. Відповідний вирок 8 травня 2025 року ухвалив Барський районний суд.

Суд визнав 56-річного підприємця винним у поданні завідомо недостовірних відомостей у щорічних деклараціях за 2022 і 2023 роки. Його дії кваліфіковано за ч. 2 ст. 366–2 КК України.

Василь Хоменко, депутат Барської міськради, обраний від партії «Українська стратегія Гройсмана» (раніше представляв «Самопоміч»), як суб'єкт декларування був зобов'язаний щорічно подавати правдиву інформацію про свої доходи та майно.

Але в декларації за 2022 рік він умисно не вніс відомості про значну кількість нерухомого майна та транспортних засобів. Загальна вартість незадекларованого склала 28 130 759,44 гривень.

Схожі порушення виявлено і в декларації за 2023 рік. Цього разу сума недостовірних відомостей становила 10 063 126 гривень – також у багато разів вище кримінального порогу, визначеного законодавством.

Серед прихованого майна: земельні ділянки у Жмеринському районі та поблизу села Матейків, нежитлові приміщення (зокрема магазини й склад), а також чотири транспортні засоби: вантажні Mercedes-Benz 410 і Mercedes-Benz Citan, легкові ЛУАЗ 969М та АЗЛК 2140.

На суді Хоменко повністю визнав свою вину та щиро розкаявся.

З огляду на це, суд дійшов висновку, що виправлення можливе без ізоляції від суспільства, й призначив Василю Хоменку покарання у вигляді штрафу в розмірі 4500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян – тобто 76 500 гривень. Також його позбавлено права обіймати посади, пов'язані з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, строком на два роки.

Цікаво, як це рішення корелюється з тим, що Хоменко не просто депутат, а й очолює постійну комісію міськради з питань бюджету, фінансів, соціально-економічного розвитку та інвестицій?

Андрій Карпов

НА ВІННИЧЧИНІ БАТЬКО ЗАГИБЛОГО ПРИКОРДОННИКА

ПРИДБАВ АВТО ДЛЯ ПОБРАТИМІВ СИНА

Сім'я полеглого на війні головного сержанта Ярослава Колісника з Вінниччини передала цінний подарунок його побратимам. Батько героя, Анатолій Григорович, за власні кошти придбав позашляховик і передав його Могилів-Подільському прикордонному загону для виконання бойових завдань на передовій. Про цей зворушливий вчинок повідомили вдячні прикордонники.

Анатолій Колісник зазначив, що авто має допомагати тим, хто продовжує захищати Україну, та рятувати життя. «Ярослав би так хотів», – сказав батько.

Прикордонники наголосили, що автівка використовуватиметься в бойовому підрозділі загону на найвідповідальніших ділянках фронту.

Ярослав Колісник народився і виріс у селі Лучинчик Вендичанської громади Могилів-Подільського району. Він героїчно загинув 19 вересня 2024 року на Сумському напрямку. Йому було лише 25 років. Після строкової служби в Могилів-Подільському загоні вирішив присвятити життя військовій справі. З початком повномасштабного вторгнення Ярослав у складі бойового підрозділу вирушив захищати незалежність і територіальну цілісність України. Він пройшов крізь запеклі бої, вражаючи всіх своєю рішучістю, відповідальністю та холоднокровністю. Його відвага допомагала рятувати побратимів. На жаль, ворожа куля обірвала його життя надто рано. У Ярослава залишилися дружина, батьки та брат. Він прожив коротке, але гідне життя і віддав його заради вільної України та українців.

У прикордонному загоні назвали вчинок родини «глибокою шаною пам'яті сина та продовженням його боротьби» й подякували за силу, гідність та віру в воїнів, які протистоять російській орді.

ТАЄМНИЧІ ЗНИКНЕННЯ ВІННИЧАН

ПРОФЕСОРА ЗНАЙШЛИ ЧЕРЕЗ 15 РОКІВ НА БАЙКАЛІ, А ЕКС-ПРОКУРОРКУ ВИТЯГЛИ З ВОДОЙМИ В СЕЛІ ПЕТРИК

Їй — 35, йому — 73. Обоє вінничани, але ніколи не перетиналися: різні покоління, різні професії, різні долі. Ольга Кащук — екс-прокурорка, яка зникла без сліду, її шукали кілька місяців. Анатолій Новіков — видатний професор-фізик, який пропав безвісти півтора десятиліття тому. Та попри всі відмінності, їх об'єднала трагічна випадковість: їхні тіла знайшли майже одночасно.

Він — відомий учений із Вінниці, дослідник плазмових явищ і кульових блискавок, чия зірка згасла в бурятській тайзі після наукової конференції. Вона — юристка з непростим життєвим шляхом, яка загадково зникла поблизу рідного міста.

Місяці й роки тривожної невідомості тримали рідних у напрузі, живлячи крихку надію на диво. Та у травні 2025 року ця надія обірвалася: у лісі на узбережжі Байкалу виявили останки професора, а у водоймі поблизу Вінниці — тіло Ольги. Жахливі знахідки принесли новий тягар запитань. Причини загибелі досі залишаються загадкою і, здається, ще довго не матимуть однозначної відповіді.

Розробляв електронні гармати

У Бурятії (росія) виявлено людські рештки, які можуть належати професору з Вінниці Анатолію Новікову. Відомий науковець зник безвісти у липні 2009 року після участі в науковій конференції.

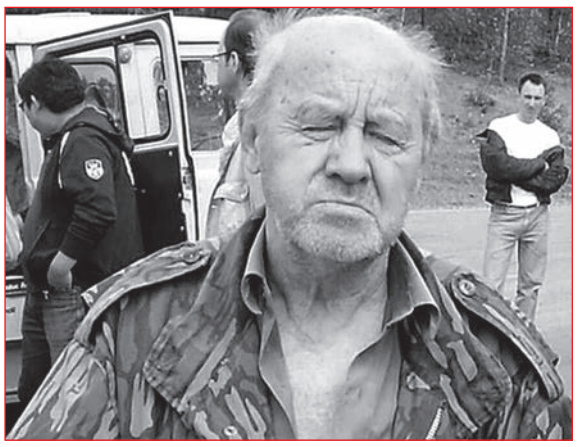

14 травня 2025 року в лісовому масиві поблизу села Новий Енхалук, за повідомленнями російських медіа, на останки людини випадково натрапив місцевий буддійський лама. Поряд знайдено кілька особистих речей, які дозволили провести попередню ідентифікацію: куртку, схожу на ту, що була на професорові, мобільнк, вставні щелепи та кілька українських монет.

Виявлення людських решток підтвердили і у слідчому комітеті Бурятії, зазначивши: «За попередніми даними, знайдені рештки можуть належати українському науковцю, який у липні 2009 року після участі в конференції відпочивав у селі Новий Енхалук, залишив межі турбази, заглибився в ліс і зник безвісти».

На момент зникнення Анатолію Новікову було 73 роки. Він працював професором Вінницького національного технічного університету (на той час – політехнічного) і був визнаним фахівцем у галузі плазмової електроніки. Його наукові інтереси охоплювали розробку електронних гармат і вивчення кульових блискавок – явища, яке він мріяв відтворити в лабораторних умовах.

У 2009 році повідомлялося, що професор прибув до Бурятії для участі в міжнародній конференції «Плазмова емісійна електроніка», яка проходила на турбазі «Енхалук» на березі Байкалу. Як з'ясувалося згодом, офіційного запрошення на його ім'я не було, і в списках учасників конференції він не значився. Тодішній ректор вінницького вишу Борис Мокін зазначав, що Новіков не планував виступати з доповіддю. 22 червня 2009 року він прилетів до Улан-Уде, а вже наступного дня разом з іншими учасниками вирушив на турбазу. 23 червня професор вийшов на прогулянку до лісу та зник.

Після зникнення було розгорнуто масштабну пошукову операцію за участю МНС, рятувальників, водної поліції та кінологів. Пошуки тривали сім днів, але не дали жодних результатів. До Бурятії приїхала донька Анатолія Новікова, намагаючись самотужки з'ясувати обставини зникнення, проте й її зусилля виявилися марними. Офіційно пошуки було припинено у 2019 році.

Зникнення професора викликало здивування серед колег і рідних. Його характеризували як досвідченого мандрівника, який добре орієнтувався на місцевості, не боявся суворих умов тайги й мав міцне здоров'я. У Вінниці на нього чекали дружина, донька та син. Професор вже бував у Бурятії, і вирушав у поїздку в піднесенні, обіцяв привезти сувеніри.

Російські слідчі наголосили, що остаточне підтвердження особи знайдених решток можливе лише після молекулярно-генетичної експертизи та низки інших заходів. Втім, існує значний скепсис щодо того, наскільки ретельно й об'єктивно в росії розслідуватимуть загибель українського науковця. Останніми роками діяльність російських силовиків здебільшого зосереджена на вигадуванні абсурдних приводів для переслідування власних громадян і фабрикації справ проти українців.

Згадаймо хоча б понад тисячу сфабрикованих з початку повномасштабної війни справ у Криму– щодо місцевих мешканців за «дискредитацію армії».

Окрім того, у росії активно шукають нових «ворогів традиційних цінностей»: нещодавно на Петербурзькому юридичному форумі до них віднесли неандертальців, декабристів і навіть інопланетян.

Тому справа про смерть українського професора, що сталася 15 років тому, навряд чи стане для російських слідчих пріоритетною.

Її шукали кілька місяців

20 травня 2025 року у селі Петрик Літинської громади рятувальники дістали зі ставка тіло жінки. Так, на жаль, завершилась багатомісячна невизначеність довкола зникнення Ольги Кащук, колишньої прокурорки Вінницької місцевої прокуратури.

Ольга Кащук зникла безвісти 28 січня 2025 року у Вінниці. За словами рідних, того дня близько 14:00 вона вийшла з дому і не повернулася. Камери відеоспостереження зафіксували її востаннє о 3-й годині ночі 29 січня, коли вона йшла з селища Літин у напрямку села Микулинці. Після цього сліди жінки обірвалися.

Ольга – уродженка Вінниці, яка з 2016 по 2019 рік працювала у Вінницькій місцевій прокуратурі. За деякими даними, вона залишила посаду через конфлікт із керівництвом. Згодом, у 2021–2022 роках, обіймала посаду спеціалістки юридичного відділу Регіонального відділення Фонду державного майна України по Вінницькій та Хмельницькій областях. Знайомі характеризують її як розумну, врівноважену та охайну людину. Проте останні роки життя Ольги були непростими: вона переживала емоційні труднощі через відсутність сім'ї та стабільної роботи. Після звільнення у 2022 році вона підробляла в інтернеті й отримувала фінансову підтримку від рідних.

Коли Ольга не повернулася додому, рідні одразу звернулися до поліції. Проте, за їхніми словами, заяву про зникнення прийняли із затримкою, що ускладнило оперативний початок пошуків. Попри це, правоохоронці розгорнули масштабну операцію в Літинському районі: обстежували поля, лісосмуги та водойми за допомогою квадрокоптерів, опитували місцевих жителів. До пошуків долучилися рідні Ольги та волонтери, які ретельно прочісували місцевість поблизу сіл, де її бачили востаннє. Усі зусилля виявилися марними – до вечора 20 травня жодних звісток про жінку не було.

За попередньою інформацією, на тілі загиблої не виявлено ознак насильницької смерті. Тіло направлено на судово-медичну експертизу, яка має встановити точну причину смерті та підтвердити особу. Слідчі поліції продовжують розслідування, щоб з'ясувати всі обставини трагедії. Ця подія стала важким ударом для рідних Ольги, які до останнього сподівалися на її повернення.

Олег Марущак

ВІННИЦЬКИЙ КОНТРРОЗВІДНИК І ШАНУВАЛЬНИК РОСІЙСЬКОГО ШАНСОНУ

УНИКНУВ ПОКАРАННЯ ЗА БІЙКУ В РЕСТОРАНІ?

Інцидент у ресторані «Артель» у Вінниці в листопаді 2023 року, коли екс-співробітник департаменту контррозвідки СБУ Дмитро Сивак затіяв бійку з військовослужбовцями ЗСУ, які повернулися з фронту, став черговим прикладом безкарності. Конфлікт спалахнув через російський шансон у закладі, що обурило захисників України. Однак, як свідчить міжнародне детективне бюро Absolution та судові реєстри, Сивак уникнув реального покарання за хуліганство.
Ба більше — розслідування Центру протидії корупції (ЦПК) виявило у його родичів значні та непояснені статки, та правоохоронці не відреагували. Справу фактично «спустили на гальмах».

Бійка через «Владимирский централ»

Інцидент стався 4 листопада в «Артелі», де окремо святкували день народження військовий з передової та, як виявилося, контррозвідник Дмитро Сивак. Після 22:00 з VIP-залу, де була компанія Сивака, почав лунати шансон, зокрема пісні Круга. Зауваження військового проігнорували. Почалася бійка, ініційована, за даними медіа, Дмитром Сиваком та його батьком Русланом.

Після публічного розголосу та відео Сивака відсторонили, але не звільнили. ДБР відкрило справу за хуліганство (ч. 2 ст. 296 ККУ), однак, за даними Absolution, з грудня 2023-го слідство завмерло: відсутні експертизи, підозри – Сивак, вочевидь, уникнув покарання.

Автопарк у родини

ЦПК привернув увагу до майна родини Сивака. На його 75-річну бабусю Богданну Сивак із 2021 року зареєстровано мінівен Volkswagen Caravelle 2018 року, що на той час міг коштувати 40–45 тисяч доларів США.

На батька Сивака, Руслана, записано ще два дорогих транспортних засоби: з 2020 року – електромобіль Volkswagen e-Golf 2019 року (нині коштує близько 20 тисяч доларів), з 2021-го – мотоцикл BMW R 1250 RT (близько 17 тисяч доларів). У відкритих реєстрах немає жодної згадки про бізнес чи доходи, які б пояснювали понад 80 тисяч доларів вартості цього автопарку.

Журналісти звернулися до Руслана Сивака. Він емоційно заявив, що це «не ваше діло», що його мати «все життя пропрацювала, 40 років, військовою була», порадив звернутися до адвоката, але контакти не надав. Додав, що такі публікації «не на часі».

Можливі зв'язки з «оборонною» корупцією

Міжнародне бюро Absolution також повторило озвучувані у ЗМІ припущення про ймовірну причетність Дмитра Сивака та Дмитра Попихача – обох з Вінниці та, за інформацією медіа, родичів – до «кришування» корупції в оборонних закупівлях. Йдеться про ймовірний зв'язок із ТОВ «МІК» та ТОВ «КМ Дісти» Олега Мітрохіна, які у 2022–2023 роках отримували замовлення від Міноборони. За неофіційними даними, «відкати» могли сягати 10–25%.

Отже, ситуація навколо Дмитра Сивака викликає дедалі більше запитань.

Андрій Карпов

ФЕОДАЛЬНА РЕСПУБЛІКА ЛУКА-МЕЛЕШКІВСЬКА

Влада покликана захищати інтереси громадян — особливо тих, хто захищає країну зі зброєю в руках. Проте реальність часто свідчить про зворотне. Яскраве підтвердження — історія військовослужбовця з Лука-Мелешківської громади на Вінниччині, розкрита у розслідуванні видання «ДеПитати».

Це розслідування яскраво ілюструє, як представники партії «Українська стратегія Гройсмана» не просто ігнорують закони та права громадян, а й відверто нехтують навіть рішеннями судів. Зокрема, голова Лука-Мелешківської сільської ради Богдан Августович, представник цієї політичної сили, фактично перетворив громаду на свою «феодальну вотчину», де рішення ухвалюються в інтересах обраних, а не згідно із законом.

Видання «ДеПитати» ілюструє свою публікацію промовистим фото: Богдан Августович — поруч із головою Вінницької облради В'ячеславом Соколовим, ще одним представником «Української стратегії Гройсмана». Останній особливо полюбляє публічні нагородження ветеранів — з обов'язковими фото- й відеозвітами. Та за цією парадною ширмою ховається зовсім інше обличчя влади.

Поки вінничани гинуть на фронті, захищаючи рідну землю, у голови облради — на відміну від ветеранів — із землею жодних проблем. Навпаки, під час повномасштабної війни земельні володіння родини Соколового зросли в рази.

Історія проігнорованого права

Ще до початку повномасштабної війни півтора десятка ветеранів АТО звернулися до Лука-Мелешківської сільради з проханням виділити їм вільні земельні ділянки — відповідно до закону. У відповідь усі отримали відмову. Лише двоє наважилися оскаржити цю відмову в суді. Один із них — військовий Сергій П. (прізвище не розголошується з міркувань безпеки).

Він подав заяву на отримання дозволу на розробку проєкту землеустрою площею 0,1 га у квітні 2021 року. Сільрада відмовила, посилаючись на те, що ділянка має виставлятися на торги. Так почалася тривала судова тяганина.

14 лютого 2022 року апеляційний суд став на бік Сергія: визнав відмову протиправною, скасував її й зобов'язав сільраду надати дозвіл. Рішення було остаточним і набрало чинності негайно.

Коли рішення суду — порожній звук

Але 29 квітня 2022 року сільрада знову відмовила. Причому в самому тексті відмови було вказано, що рішення ухвалене «на виконання» вироку суду. Фактично, голова Лука-Мелешківської сільської ради Августович, юрист громади Бондар, голова земельної комісії Ткаченко і депутати визнали законність рішення — і навмисне його саботували.

Це була не помилка, а цілеспрямований саботаж. Проєкт рішення, погоджений земельною комісією і юридичним відділом, вже мав назву: «Про відмову...».

Виконавча служба і «воєнний мораторій»

Виконавче провадження було відкрито, але фактично справу «заморозили». Головний державний виконавець Сергій Федоринський систематично відкладав виконання, посилаючись на клопотання сільського голови Августовича. Той, у свою чергу, прикривався «воєнним мораторієм». Однак таке посилання юридично безпідставне: судове рішення набрало чинності ще до впровадження мораторію і стосується лише дозволу на розробку проєктної документації — не передачі землі у власність.

Скарги на бездіяльність виконавця також спершу не дали результату — керівник відділу ДВС Сергій Голубєв у липні 2023 року порушень «не побачив». Однак уже через три дні той же Голубєв визнав дії виконавця незаконними. Постанову про відкладення виконавчих дій скасували. Але... рішення суду так і не було виконано.

Поліція: ігнорування на замовлення

Сергій подав до поліції заяву про вчинення кримінального правопорушення за ст. 382 КК України — умисне невиконання судового рішення. Однак правоохоронці проігнорували вимоги Кримінального процесуального кодексу й не відкрили провадження. Довелося звертатися до суду.

16 жовтня 2024 року Вінницький міський суд зобов'язав поліцію розпочати розслідування. Та вже 30 листопада справу закрили, не беручи до уваги навіть очевидні докази. 9 січня 2025 року суд визнав це рішення необґрунтованим і зобов'язав поновити провадження.

Уся ця історія виглядає як демонстративна безпорадність правоохоронців. Насправді ж ідеться не про слабкість поліції, а про свідоме, цинічне ігнорування законів України.

Верховенство права чи його ілюзія?

Дії чиновників і правоохоронців — це не просто службова недбалість, а відверте порушення Конституції. Вони свідомо демонструють: навіть остаточне судове рішення може бути безкарно знехтуване місцевою владою.

Лука-Мелешківський кейс — це не про одну земельну ділянку. Це історія про підрив основ правової держави. Навіть маючи рішення суду, що набрало чинності, громадянин може зіткнутися з відвертим саботажем з боку влади та виконавчої служби. Якщо рішення, ухвалені «іменем України», залишаються лише на папері — це вже не правосуддя, а його ілюзія.

Соломія Бойко

«КОМАНДИРА – В ПОЛОН, РЕШТУ – НАХ*Й»

понад 150 страт росіянами українських військових

Головне управління розвідки Міноборони України задокументувало понад 150 випадків страт українських військовополонених, здійснених російськими окупантами. Матеріали передаються правоохоронним органам для розслідування. У багатьох випадках це — прямі накази знищувати полонених. Це не поодинокі інциденти, а елемент цілеспрямованої політики військово-політичного керівництва росії.

Аналогічну практику підтверджує і Незалежна міжнародна комісія ООН з розслідування порушень в Україні. У доповіді від 19 березня 2025 року зафіксовано зростання випадків, коли російські військові навмисно вбивали або калічили українських бійців, які здалися чи намагалися здатися.

Спеціальний доповідач ООН з питань позасудових страт Морріс Тідбол-Бінц заявив: «Ці вбивства не були б такими масовими й систематичними без наказу або, щонайменше, згоди найвищого військового керівництва. А в оосії це означає – згоду президента».

Американський телеканал CNN оприлюднив матеріали, що підтверджують один із таких злочинів – розстріл п'ятьох українських полонених 28 листопада 2024 року біля села Новодарівка, Запорізька область. У матеріалах – відео з дрона й записи радіоперехоплень російських військових.

За даними журналістів, під час штурму позицій ЗСУ армія рф захопила шістьох українських військових. П'ятьох з них стратили.

Перехопленні та розшифровані розвідкою переговори тривали з 12:05 до 12:31 – саме тоді дрон зафіксував розстріл.

О 12:22 російський командир віддав наказ: «Командира взяти в полон, а всіх інших – вбити». Через чотири хвилини повторив: «Бери старшого, а решту – нах*й». Пізніше вимагає доповіді: «Хто-небудь, с*ка, відповідайте, здаються ці виродки чи ні?»

О 12:28, після шостого повторення наказу, озброєний росіянин у масці та темно-зеленій формі підходить до полонених. Один з українців жестами звертається до нього – той стріляє йому в голову. Командир у радіоефірі запитує: «Ви їх завалили? Ти їх завалив?».

За даними СБУ, до розстрілу причетні військовослужбовці штурмової роти 394-го мотострілецького полку 127-ї мотострілецької дивізії 5-ї гвардійської загальновійськової армії ЗС рф.

ПОКИ КРАЇНА ВОЮЄ,

НАРДЕПИ ПОДВОЮЮТЬ СВОЇ СТАТКИ

Сукупні доходи українських народних депутатів за 2024 рік майже подвоїлися порівняно з попереднім роком. Водночас значно зросли й їхні грошові активи. Про це свідчить аналіз декларацій 387 парламентарів за 2023 і 2024 роки, проведений R&D-центром YouControl.

Загальний задекларований дохід цієї групи депутатів за 2024 рік склав 7,1 мільярда гривень – майже вдвічі більше, ніж у 2023-му. У 268 обранців доходи зросли в середньому на 28%, хоча приріст був нерівномірним: дехто збільшив свої статки у понад 10 разів. Найбільше зростання задекларували Вадим Столар (+94%), Ігор Палиця (+87%) та Іван Чайківський (+87%).

Підвищилася й офіційна зарплата: середньорічна платня депутата у 2024 році становила близько 747 тисяч гривень (+13% до попереднього року). Найвищу суму задекларував «слуга народу» Анатолій Остапенко – 1,6 мільйона гривень, що більш ніж удвічі перевищує його зарплату за 2023 рік.

Разом із доходами зросли й грошові активи депутатів (готівка та кошти на банківських рахунках) – з 11,8 до 14,8 мільярда гривень.

Найбільші суми задекларували депутати фракції «Європейська Солідарність» – 5,4 мільярда гривень, з яких понад третина припадає на Петра Порошенка. На другому місці – партія «Слуга Народу» (2,16 мільярда гривень), де лідерами є Олександр Сова (245,1 мільйона) і Олег Семінський (162,4 мільйона).

Все добре і у адептів забороненої проросійської «Опозиційної платформи – за життя». Створена на її уламках депутатська група «Відновлення України» задекларувала майже 2 мільярди гривень, половина з яких належить Вадиму Столару. Інша група, сформована з прибічників росії – «Платформа за життя та мир», – задекларувала 1,6 мільярда. Лідирують тут Григорій Суркіс (631,7 мільйона) і Віталій Борт (397,2 мільйона).

Найменше грошових активів – у фракції «Голос» (124 мільйона гривень).

Аналітика YouControl демонструє стрімке збагачення українських парламентарів попри війну та економічну кризу. Ніщо не стає на заваді покращенню життя «народних слуг».

ВІН ПРОСТО НАЇВНИЙ: ЧОМУ СТАЄ СХОЖИМ НА ПУТІНА ГОЛОВНИЙ ГРОЙСМАНІВЕЦЬ ЯКУШИНЦІВ?

На своїх так званих «пресконференціях» головний скаржник сучасності, російський диктатор путін, виправдовуючи скоєні ним криваві злочини, незмінно нарікає: мовляв, його, бідненького, «кинули», та «надурили» — то з Мінськими угодами, то з нерозширенням НАТО, та й узагалі — увесь світ змовився проти нього. Ці скарги стали настільки частими, що в соцмережах дійшли висновку: так званий «вождь» — насправді звичайний «лох», якого всі «розводять».

Та чи варто шукати «лохів» у кремлівських палатах, коли й на рідній землі є приклади просто-таки феноменальної довірливості?! Ось, наприклад, очільник Якушинецької громади Василь Романюк — відставний майор міліції, адепт «Української стратегії Гройсмана» та «Людина року 2020» за версією Вінницької ОДА. Складається враження, що його здатен обдурити кожен. А він… просто всім вірить. Наївна душа!

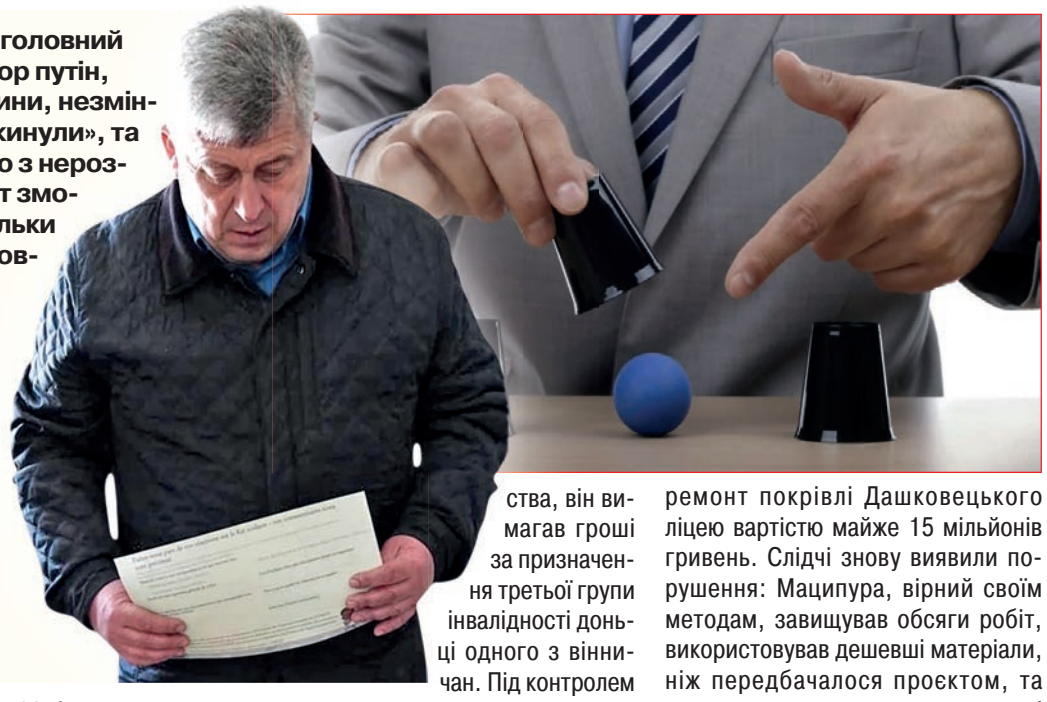

Про те, що Романюка знову «кинули», одночасно повідомили прокуратура та поліція Вінниччини, передавши до суду обвинувачення щодо двох підприємців. Їм інкримінують шахрайство у великих розмірах. Схема заволодіння бюджетними коштами під час будівництва пожежного резервуара для школи була напрацьованою: штучно завищили вартість робіт вдвічі – з 600 тисяч до 1,2 мільйона гривень. Різниця осіла в кишенях спритників.

Щоправда, під час слідства шахраї повернули частину грошей – аж 400 тисяч. Можливо, змилосердилися над «лохом» Романюком? Адже, за інформацією «Ми Вінничани», йдеться, зокрема, про вінницького підприємця Максима Нізікова, який за договором із начальницею відділу ЖКГ, будівництва та земельних відносин Якушинецької сільради (читай – із командою Романюка) мав збудувати резервуар для Зарванецької гімназії. Контракт на 1,368 мільйона передбачав завершення робіт до кінця 2024 року.

Василя Романюка не менш успішно «водив за ніс» Віктор Поліщук, власник компанії Makosh. Саме його фірма ТОВ «Макош мінерал» отримала від Якушинецької сільради містобудівну документацію на будівництво 22 будинків. Проєкт презентували масштабно: затишні доми, адміністративна будівля з магазином і медпунктом, парковки, зона відпочинку і навіть парк.

Однак цю ідилію зруйнувала обласна прокуратура, яка через суд домоглася визнання рішення сільради протиправним. Прокурори довели, що сільрада, діючи в інтересах ТОВ «Макош мінерал», проігнорувала зауваження архітекторів, грубо порушивши принципи містобудування та інтереси громади. Особливо критичним стало ігнорування обов'язкового розділу інженерно-технічних заходів цивільного захисту – життєво важливого в умовах війни. Таким чином, Романюка знову обвели навколо пальця – і знову під виглядом розвитку громади.

Свого часу «надурив» Романюка і Вадим Пасічник, очільник «Вінницького районного медцентру первинної медико-санітарної допомоги». Наприкінці 2021 року медзаклад реорганізували в комунальне некомерційне підприємство «Якушинецький центр первинної медико-санітарної допомоги», і Пасічник переконав Романюка, що його варто залишити на керівній посаді.

Проте стався скандал: Пасічника спімали на хабарі. За версією слідства, він вимагав гроші за призначення третьої групи інвалідності доньці одного з вінничан. Під контролем правоохоронців чоловік передав Пасічнику – 20 тисяч гривень, а потім ще стільки ж. При отриманні останнього «трашу» лікаря і «прийняли». Суд відсторонив його від посади, а потім заарештував, встановивши заставу майже пів мільйона гривень. Заставу внесли – і Пасічник вийшов на свободу. Зараз обвинувачення щодо нього слухається в суді. А пан Романюк, напевно, досі дивується: як же так? Така хороша людина, сам казав, що я мушу його залишити!

Але беззаперечним чемпіоном у «водінні за ніс» якушинецького очільника став сумнозвісний В'ячеслав Маципура з Липовця, керівник зареєстрованого в Києві ТОВ «Жил Сіті Буд». У вересні 2019 року він уклав із Романюком договір на будівництво Якушинецької амбулаторії на майже 9 мільйонів гривень. Однак, за висновками експертизи, до актів виконаних робіт, за які підряднику перерахували кошти, було включено невиконані роботи на суму 350 тисяч гривень, що стало прямим збитком для громади. Кримінальну справу відкрили ще у 2021-му, але підозру Маципурі оголосили лише в березні 2024 року.

Попри такий досвід, Василь Романюк уклав із Маципурою новий договір – тепер на капітальний ремонт покрівлі Дашковецького ліцею вартістю майже 15 мільйонів гривень. Слідчі знову виявили порушення: Маципура, вірний своїм методам, завищував обсяги робіт, використовував дешевші матеріали, ніж передбачалося проєктом, та вказував у документах невиконані роботи. Збитки громади склали 306 379 гривень. Прокуратура та поліція повідомили про скерування цієї справи до суду.

Проти Маципури відкрито ще кілька кримінальних проваджень за подібними схемами в інших громадах. Але, схоже, Василь Романюк уперто вірить у його здатність «виправитися» на четвертому чи п'ятому підряді. Адже кожен заслуговує на шанс – навіть якщо цей шанс коштує громаді сотні тисяч гривень.

Далі взявся дурити Романюка Василь Шумський – колишній голова Микулинецької сільради, яка увійшла до складу Якушинецької об'єднаної громади. У 2020 році Романюк, як висуванець «стратегії Гройсмана», переобрався сільським головою Якушців. З 26 депутатів сільради 11 також представляють «стратегів», включно із секретарем ради. Призначення старост, яких у громаді п'ятеро, відбувалося виключно з благословення головного «партайгеноссе» Гройсмана в Якушинцях , якого Шумський зумів переконати, що кращого за нього годі й шукати. Довірливий Романюк погодився – і Шумського призначили старостою сіл Ріжок та Микулинці.

Але невдовзі спливли факти, як напередодні ліквідації Микулинецької сільради та її приєднання до Якушинецької громади Шумський поставив на потік підробку рішень сесій, що дозволило йому передати у приватну власність низку земельних ділянок родичам та близьким людям. За допомогою сфальсифікованих документів оформлювали право власності на ці ділянки. Частину землі згодом перепродали за заниженими цінами або переоформили на третіх осіб для легалізації незаконно набутого майна. Щодо Шумського та його подільників відкрили низку кримінальних проваджень. Щоб не потрапити до буцегарні, Шумський терміново мобілізувався до ЗСУ. Але ж до чого тут Романюк – він же просто вірить людям?!

Та найдовше якушинецького керманича «водив за ніс» соратник і бізнес-партнер Володимира Гройсмана – відомий забудовник-мільярдер Тимофій Гіренко, якого інший соратник Гройсмана, мер Вінниці Сергій Моргунов, нещодавно майже потайки нагородив напередодні 70-річного ювілею медаллю «За вагомий внесок у розвиток Вінниці». Гіренко так заплутав довірливого Романюка, що той протягом 15 років фактично приховував від громади земельну ділянку площею 36 гектарів. Роками не було землі для військовослужбовців, медиків, учителів. А після початку кривавої повномасштабної війни, коли тисячі українців вже заплатили за незалежність нашої землі власною кров'ю, земля раптом знайшлася – але виключно для масштабної схеми її привласнення з метою нових надприбутків Гіренка.

І, звісно ж, Романюк не винен у тому, що громада втратить майже 1,4 мільярда гривень, які можна було б отримати на прозорому конкурсі за цю землю. Бо ж Гіренко «кидав» і не таких. А Романюк що – наївний, довірливий. Його легко «обдурити». Адже він не абихто, а цілий «Самоврядець року»! А бюджет?.. Та що бюджет. Він усе стерпить..

Павло Сидорченко

ВІННИЦЬКА ВІТРИННА ПРОЗОРІСТЬ: А ЩО ЗА ЛАШТУНКАМИ?

Провладні медіа Вінниччини захоплено «смакували» новину: Вінниця виборола друге місце у Рейтингу прозорості міст України-2024. 81 бал зі 100 можливих — результат, що заслуговує на увагу. Згідно з дослідженням у межах програми «Прозорі міста» від Transparency International Ukraine, столиця Поділля повністю виконала майже 80% нових індикаторів. Загалом оцінювали 100 українських муніципалітетів за 70 критеріями — і Вінниця вкотре підтвердила репутацію флагмана відкритого врядування.

Втімувагою залишився менш приємний аспект того ж рейтингу: фактична «непрозорість» двох інших міст області – Жмеринки та Могилева-Подільського, які також досліджувались у рамках програми. Жмеринка отримала лише 31,5 бала й опинилася на 70-му місці, а Могилів-Подільський із катастрофічними 15,5 балами – майже на дні, на 98-й позиції.

Це означає, що люди в цих містах фактично позбавлені доступу до критично важливої інформації – про бюджети, закупівлі, землю, діяльність комунальних підприємств. А без прозорості немає ні контролю, ні довіри до влади.

Показово, що в обох «непрозорих» містах влада зосереджена в руках двох політичних сил, які фактично є партіями влади: на загальнонаціональному рівні – «Слуги народу», на регіональному – «Української стратегії Гройсмана», що домінує на Вінниччині.

У Могилів-Подільському найбільшу фракцію має «Слуга народу» – 11 депутатів із 34. Міський голова Геннадій Глухманюк і секретар міськради Тетяна Борисова висунуті саме цією партією.

У Жмеринці владну вертикаль утримує «стратегія Гройсмана», що має 10 із 30 мандатів. На останніх виборах місто втретє очолив Анатолій Кушнір, який ішов від «стратегів», але у 2022 році подав у відставку через внутрішні конфлікти. Відтоді обов'язки мера виконує його однопартієць Вадим Кожухівський – учасник АТО, оборонець Донецького аеропорту і, за чутками, племінник мера Вінниці Сергія Моргунова.

Контраст між Вінницею та Жмеринкою й Могилевом-Подільським доводить: прозорість – це не похідна від розміру чи ресурсів міста, а результат політичної волі та чіткої стратегії. Там, де вона є, відкритість стає пріоритетом. Там, де її бракує, «вітрина» блищить лише в центрі, а периферія лишається в тіні.

Очевидно, що і у пропрезидентської «Слуги народу», і у регіональної «стратегії» Гройсмана комплексний підхід до прозорого врядування або відсутній взагалі, або існує на рівні гасел.

Аліна Мазур

Для розміщення реклами в газеті телефонуйте: 0689119933

ЗОЛОТІ ВАЛІДАТОРИ МОРГУНОВА

ЩО НЕ ТАК ІЗ СИСТЕМОЮ ЕЛЕКТРОННИХ КВИТКІВ У ВІННИЦІ І ЧОМУ НЕЮ ЗАЦІКАВИЛИСЬ СЛІДЧІ?

Коли вінничани прикладають картку до валідатора в трамваї чи тролейбусі, вони навіть не підозрюють: за цим буденним рухом криєть ся цілий паралельний світ. Світ, у якому гроші обертаються швидше, ніж колеса муніципального автобуса. Здається, ідею «розумного» транспорту у Вінниці остаточно втілено в життя — щоправда, досі лишається питання: для кого саме? Бо те, що мало стати зручним та прозорим сервісом для містян, на практиці перетворилося для когось на непроглядний, щедрий дощ із бюджетних мільйонів.

Хто б міг подумати, що 8% – це не якийсь екзотичний податок, а «скромна» частка з кожного електронного квитка, яка стабільно осідає на рахунках КП «Вінницький інформаційний центр» (ВІЦ). Підприємство, що, за офіційною легендою, створене для впорядкування телекомунікаційних мереж, раптом отримало нову роль – агента з прийому оплати за проїзд. Звучить як приклад багатопрофільного розвитку, чи не так? Але з аплодисментами не варто поспішати: за універсальністю ховається комісія, встановлена без жодного економічного обґрунтування.

У всіх договорах незмінно фігурують 8% винагороди для ВІЦ. Жодних розрахунків, обґрунтувань чи аналізу витрат – нічого. Формально ці кошти мали б покривати встановлення й обслуговування обладнання (валідатори, консолі тощо) та «інші операційні витрати». Але скільки йде на техніку, ремонт чи загадкові «послуги» – невідомо. Це створює ризик, що 8% – це просто банальна схема виведення грошей із одного комунального підприємства в інше – без конкуренції й прозорості.

Характерна деталь: усе обладнання належить не перевізнику, а самому ВІЦ, тож «Вінницька транспортна компанія» (ВТК) фактично платить за користування «чужою» (але теж комунальною) технікою. Де логіка, коли обидва підприємства належать місту? Ба більше, ВІЦ може залучати субагентів – без погодження з транспортниками, просто поставивши до відома. Хто ці підрядники, яку частку вони «відкусять» із комісії, скільки піде на справжню роботу, а скільки – десь осяде – це таємниця за сімома печатками, яку жоден валідатор не відкриє.

Зате відомо, скільки воно в грошах. Лише за 2023–2025 роки ВТК уклала з ВІЦ прямих договорів на 130 мільйонів гривень. І це лише видима частина айсберга. Загалом на впровадження та обслуговування системи збору коштів з пасажирів витрачено понад 175 мільйонів гривень. Наприклад, у 2023 році 42 мільйони дісталося ВІЦ, ще 45 мільйонів – КП «Вінницькартсервіс» (про його «ефективність» – трохи згодом). І все це – без тендерів. Без змагання. Без незручного питання: «А чи не зробив би хтось це дешевше?» Навіщо, коли можна «по-сімейному»?

Ще раз, для ясності: ВТК замовляє послуги у ВІЦ. Тобто одне міське комунальне підприємство платить іншому. Така собі замкнена фінансова карусель, де бюджетні кошти весело курсують між «своїми» структурами.

Причому йдеться не про дрібнички. У 2023 році статутний капітал «Інформаційного центру» раптово «підріс» на 57,8 мільйона гривень – усе за рахунок міського бюджету. І загальний його розмір сягнув космічних 245,5 мільйона. Але й транспортники не пасуть задніх: статутний капітал ВТК досяг захмарних 795,8 мільйона гривень.

Ось куди, виявляється, можна «ефективно» інвестувати бюджетні ресурси – у колообіг грошей у системі, де всі свої, а запитання зайві.

Запуск автоматизованої системи оплати проїзду в громадському транспорті свого часу подавався як справжній прорив: мовляв, зекономимо бюджетні кошти, забудемо про «зайців», порахуємо пільговиків і зрештою зробимо перевезення ефективними. Обіцяли навіть скоротити майже пів тисячі кондукторів, що дозволило б зменшити фонд оплати праці ВТК на 25%. Принаймні так звучало сім років тому, коли презентували проєкт вартістю 9 мільйонів євро: 8 із них – кредит від Європейського банку реконструкції та розвитку, ще мільйон – кошти громади.

Для реалізації амбітної ідеї ще у 2014 році створили окреме КП – «Вінницькартсервіс», одразу «піджививши» його статутний капітал 2 мільйонами гривень.

Але минули роки – і обіцяна економія не дуже і настала. За підсумками 2024 року вінницький транспорт залишився збитковим. Виторг від продажу квитків склав 291 мільйон гривень – на чверть менше, ніж у 2023-му. І цю фінансову діру довелося латати за рахунок самих пасажирів: з грудня 2024 року проїзд подорожчав до 12 гривень у трамваях і тролейбусах (замість 8), а в автобусах – до 15 (замість 12).

Що ж до «Вінницькартсервісу», яке у 2023-му отримало 45 мільйонів від ВТК за обслуговування валідаторів, то вже за рік його тихо ліквідували.

Багатомільйонні витрати ВТК на організацію збору плати за проїзд зацікавили поліцію: у січні 2025 року було відкрито кримінальне провадження за ч. 4 ст. 191 КК України (привласнення або розтрата майна шляхом зловживання службовим становищем в особливо великих розмірах). Слідство вивчає три закупівлі, здійснені ВТК у 2023–2025 роках на загальну суму 130 мільйонів гривень. Усі договори були укладені напряму з КП «Вінницький інформаційний центр», без конкуренції – як кажуть, «в одну хвіртку». Правоохоронців цікавить можливе завищення вартості послуг: наприклад, у Вінниці в обслуговуванні – 293 одиниці транспорту (станом на 1 жовтня 2024 року), тоді як у Києві – на 928 одиниць більше, однак система збору плати коштувала бюджету столиці лише 30 мільйонів гривень.

У 2025 році транспортники Вінниці, попри зростання собівартості перевезень до 1,5 мільярда гривень, оптимістично сподіваються вийти «в нуль». Заробити планують за рахунок минулорічного підвищення тарифів, що має принести додаткові 405,8 мільйона гривень, і... дотацій. Причому – із збереженням тієї ж 8-відсоткової «маржі» за незмінними агентськими схемами. Мінус 8% з кожного пасажира – ніби дрібниця. Але в масштабах міста це вже серйозний кешбек: у 2023 році міський транспорт перевіз 52,1 мільйона пасажирів, а у 2024-му – майже 51,9 мільйона.

Мораль цієї історії проста: навіть найрозумніша система може працювати на чиєсь збагачення, якщо її «заточити» під освоєння бюджетних потоків. І коли вінничани прикладають картку до валідатора, їм варто пам'ятати: хтось у цей час прикладається до міського бюджету — причому значно щільніше.

Павло Сидорченко

ЗВИЧАЙНИЙ ФАШИЗМ: ЧЕРЕЗ УКРАЇНСЬКЕ ПОХОДЖЕННЯ

КОЛИШНЯ ВІННИЧАНКА ПОТРАПИЛА ПІД УДАР РОСІЙСЬКИХ «ПАТРІОТІВ»

Українське походження стало приводом для цькування співвласниці бренду Monochrome Аліси Бохи (справжнє ім'я — Олеся Матящук), уродженки Вінниччини. Попри те, що вона аж ніяк не позиціонує себе патріоткою України і глибоко інтегрована в сучасну російську реальність — похмурий тоталітарний режим, збудований Путіним, — цього виявилося замало. Варто було бізнесменці висловити обурення через параноїдальні заходи безпеки в Москві напередодні чергового «побєдобєсія» перед 9 травня, як путінські пропагандисти та «патріотична» громадськість негайно звинуватили її в «русофобії». А найтяжчим злочином, який знайшли в її біографії, стало те, що вона народилася в Україні.

Напередодні ювілейної річниці перемоги антигітлерівської коаліції над нацистською Німеччиною, яку кремлівський фюрер путін перетворив на головний фетиш свого авторитарного режиму, Москва нагадувала місто в облозі: масові скасування рейсів, перекриті вулиці, заборона на феєрверки, обмеження мобільного зв'язку... Влада виправдовувалася страхом перед українськими БПЛА, а у соцмережах скаржилися не лише звичайні росіяни, а й підприємці.

Серед них – і Аліса Боха. Через обмеження її бутик у центрі Москви зміг відкритися лише по обіді. В телеграм-каналі Monochrome з'явився допис: «Тому що що? Правильно – парад. Тому що що? Правильно – всім плювати на чужий бізнес».

Це було емоційне, але стримане зауваження. Реакція на цілком конкретну проблему. Та цього вистачило, щоб «зет-патріоти» кинулися цькувати бізнесвумен: звинуватили у «неповазі до традицій», закликали бойкотувати Monochrome. Чоловік Бохи, співвласник бренду, поспішив публічно вибачитися, а сама вона видалила свій Telegram-канал, залишивши лише фото радянського прапора над Рейхстагом.

Це не зупинило скандал. З'ясувалося: Боха народилася в селі Приборівка на Вінниччині. Пропагандисти згадали її антивоєнні пости 2022 року і навіть те, що бренд «одягав» Аллу Пугачову, яка відмовилась підтримувати путінський режим. Все це стало «доказом» нелояльності.

До кампанії приєднався так званий рух «Зов народа» – одна з численних хунвейбінських організацій донощиків, які ревно підтримують загарбницьку російську війну. «Зов» зажадав від генеральної прокуратури провести перевірку щодо Аліси Бохи. через її «ігнорування реальності СВО» і «неприпустиме ставлення до свята перемоги».

Це ще одна ілюстрація масштабів ненависті росіян до всього українського. Ненависті підживлюваної держпропагандою. Роки «промивання» мізків закликами до знищення України, не минули безслідно. Будь-яке невдоволення трактують як «русофобію», а українське походження — як загрозу. На тлі кривавої війни проти України воно перетворюється на підстави для цькування, переслідувань і навіть арештів. Це і є фашизм у його класичному вигляді.

Аліна Мазур

ЗБИТКИ ДЛЯ ГРОМАДИ: ЯК МХП «НЕДОПЛАТИВ»

бюджету Липовця понад 800 тисяч гривень під час війни

У час, коли вся країна об'єднана заради Перемоги, коли волонтери, пенсіонери та діти віддають останнє на потреби армії, кожна гривня в місцевому бюджеті стає стратегічним ресурсом. Це — гроші на дрони, автівки для ЗСУ, підтримку родин військових і переселенців. Але поки одні жертвують усім, інші, схоже, продовжують жити за законами мирного часу, де власні корпоративні інтереси важливіші за обов'язок перед громадою та державою.

Саме така історія розгортається в місті Липовець на Вінниччині. Тут один із найбільших агрохолдингів України — ПрАТ «МХП «Зернопродукт» — мав сплатити до бюджету громади понад 817 тисяч гривень орендної плати за землю. Натомість міська скарбниця отримала лише жалюгідні 5,5 тисячі. І поки громада дивується, чому її інтереси так відверто ігнорують, відповідь, можливо, ховається в тісних зв'язках місцевої влади з представниками великого бізнесу. Можливо, саме в цьому криється секрет теплої «дружби» мера Липовця Віктора Бичкова з впливовим ексголовою Вінницької ОДА Валерієм Коровієм та його соратниками, які мають прямий стосунок до агрогіганта?

817 тисяч — на папері

19 травня 2020 року Липовецька міська рада ухвалила цілком законне й обґрунтоване рішення № 745. Цим документом було встановлено орендну плату для ПрАТ «МХП «Зернопродукт» за користування шістьма земельними ділянками на території міста. Загальна сума річної оренди, розрахована на основі нормативної грошової оцінки, мала становити 817 281 гривню 16 копійок.

Ці кошти мали надійти за користування ключовими виробничими об'єктами: млин та вагова – 102 239,12 гривень, зернотік – 511 195,50 гривень, адміністративний будинок – 99 890,19 гривень, інші ділянки, включаючи ферми та розорані дороги.

Це не абстрактні цифри. Це кошти, які могли б піти на ремонт укриттів у школах, закупівлю медикаментів для місцевої лікарні чи пряму допомогу військовим із Липовецької громади.

Фінансова прірва та ігнорування закону

Реальність виявилася шокуючою. Замість очікуваних 817 тисяч «МХП «Зернопродукт» сплатив до бюджету лише 5 545 гривень 54 копійки.

Це у 147 разів менше від суми, затвердженої міською радою. Недоотримані бюджетом кошти склали понад 811 тисяч гривень.

Така разюча різниця – це не просто фінансова втрата. Це демонстративна зневага до громади, на землі якої агрохолдинг заробляє мільйони. Це удар по фінансовій спроможності міста в критичний для країни час.

Мовчання мера і його «друзі»

Найбільше запитань у цій історії виникає до посадових осіб Липовецької міської ради – як минулих, так і теперішніх. За наявною інформацією, станом на кінець 2021 року тодішня в. о. міського голови Олеся Назаренко не ініціювала претензійно-позовної роботи для стягнення боргу.

Однак час спливає, влада в місті змінилася, а проблема, схоже, залишилася невирішеною. Це ставить під сумнів і позицію чинного мера Віктора Бичкова. Чому міська влада не поспішає до суду, аби захистити фінансові інтереси громади? Чому мовчить, коли агрогігант фактично ігнорує її ж рішення?

Відповідь може лежати в політичній площині. Не секрет, що ПрАТ «МХП «Зернопродукт» тісно пов'язують із колишнім головою Вінницької ОДА Валерієм Коровієм. Його вплив у регіоні залишається значним. І саме «дружні» стосунки мера Бичкова з Коровієм та його оточенням можуть пояснити цю дивну пасивність міської влади. Коли інтереси громади вступають у конфлікт з інтересами впливових політичних «партнерів», вибір, на жаль, часто робиться не на користь людей.

Гроші для громади чи лояльність до патронів?

Історія з орендною платою МХП – це не лише про втрачені гроші. Це про довіру до влади, про її здатність чи небажання протистояти тиску бізнес-еліт, інтереси яких, як можна припустити, тісно переплетені з політичними зв'язками на найвищому рівні регіону.

Ця ситуація вимагає невідкладної та прозорої реакції:

• Публічного звіту мера Віктора Бичкова: чому заборгованість досі не стягнута в судовому порядку? Які кроки було зроблено для захисту інтересів бюджету?

• Негайного подання позову до суду: вимагати не лише повну суму боргу, а й пеню та штрафні санкції за весь період прострочення.

• Оцінки з боку правоохоронних органів: чи є в бездіяльності посадових осіб ознаки службової недбалості, що призвела до тяжких наслідків для бюджету?

Липовецька громада має право знати, чому її гроші залишаються в кишенях агрохолдингу. І чия лояльність для міського голови є пріоритетом: до людей, які його обрали, чи до впливових друзів, чия прихильність, можливо, має свою ціну?

«ФАНТОМИ» ЛИПОВЕЦЬКОЇ ГРОМАДИ:

ЯК «ЗАСЛУЖЕНІ ДІЯЧІ» КУЛЬТУРИ РОЗКРАДАЮТЬ БЮДЖЕТ НА НЕІСНУЮЧИХ БІБЛІОТЕКАХ ТА КЛУБАХ

Поки країна воює, а громада збирає кошти на ЗСУ, місцеві посадовці, схоже, знайшли спосіб «забезпечити себе, дітей та онуків» за рахунок платників податків. Активістки з Липовецької громади продовжують серію резонансних розслідувань щодо зловживань місцевої влади. Після викриття схем із дерибаном комунальної землі, продажем ділянок без конкурсу та підробкою рішень, вони взялися за не менш болючу тему — корупцію в галузі культури. І те, що вони виявили, вражає цинізмом.

Культура на папері, гроші — в кишені

Йдеться про так звані «фантомні» бібліотеки та будинки культури. Це – одна з класичних форм бюджетних зловживань, яка процвітає в умовах слабкого громадського контролю. Схема проста і водночас нахабна.

Провівши рейд селами Липовецької громади, активісти виявили шокуючу картину: чимало закладів культури існують лише на папері. На місці, де за документами має бути бібліотека чи клуб – порожнеча або напівзруйнована будівля, яка давно не функціонує. Проте на ці «фантоми» справно виділяються бюджетні кошти – на зарплати неіснуючим працівникам, оплату комунальних послуг, ремонти, закупівлю обладнання чи книжок.

Якщо ж закупівлі таки відбуваються, то здебільшого через «свої» фірми – за завищеними цінами. Різниця, у вигляді «відкатів», повертається до кишень організаторів.

«Заслужений» діяч із «дахом» у Києві?

Центральною фігурою у цих процесах, за даними розслідувачів, є начальник відділу культури, молоді та спорту Липовецької міськради Геннадій Терлецький. Нещодавно він отримав почесне звання «Заслужений працівник культури» та подяку від голови Верховної Ради України, яку в грудні 2023 року йому особисто вручила народна депутатка Ірина Борзова.

Відтоді, як стверджують джерела, пан Терлецький не приховує, хто його «криша». Його політична кар'єра вражає гнучкістю: від Партії регіонів до партій Ляшка і Порошенка, а згодом – кандидат у мери від «Слуги Народу». Після отримання відзнаки, у колі друзів посадовець, нібито, заявив, що тепер «має на увазі прокуратуру», а всі справи проти нього закриють. За його ж словами, він уже встиг «забезпечити грошима себе, дітей і онуків».

Нині Терлецький є близьким партнером мера Липовецької ТГ Віктора Бичкова. Все місто з обуренням спостерігає, як під час війни кошти з бюджету перенаправляються до відділу культури в обсягах, що перевищують витрати на охорону здоров'я.

Бібліотеки під сімейним контролем

Аналогічна схема, за твердженням активістів, діє в бібліотечній сфері громади. Її очолює Марина Юкало, яка керує централізованою мережею з 40 підрозділів, включно з Центральною бібліотекою та сільськими філіями.

Пані Юкало – дружина депутата Липовецької ТГ від фракції «Слуга Народу» Юрія Юкала, що створює очевидний конфлікт інтересів. На всю Липовеччину Марина Юкало «прославилася» численними судовими справами – здебільшого пов'язаними з трудовими спорами та звільненнями працівників бібліотек. За свідченнями очевидців, в одній зі справ суддя Шпортун нібито отримала вказівку з Києва – не поновлювати незаконно звільнених.

Система кумівства та безкарності

Зібрані факти свідчать про функціонування цілісної корупційної системи:

• **Терлецький та Юкало діють у тісній координації.**

• **Їхня діяльність, ймовірно, погоджена з мером Віктором Бичковим.**

• **Уся структура працює в умовах кумівства, політичного лобіювання та фактичної відсутності контролю з боку наглядових органів.**

І все це – в умовах війни, коли кожна гривня має працювати на ЗСУ та критичні потреби громади, а не на утримання «мертвих душ» і «фантомних» установ.

Громада відверто обурена цинізмом і безкарністю місцевої влади. Чи почують у Києві голос людей? Чи подяка від голови Верховної Ради й надалі буде надійним «дахом» для місцевих князьків, які влаштували бенкет під час чуми?

Сторінку підготувала Івана Антонюк, місто Липовець

РОКСОЛЯНА PRO
Для розміщення реклами в газеті телефонуйте: 0689119933

Ми Вінничани

МАГІЧНИЙ ГІД НА ЛІТО

від AI Роксоляни PRO

Гороскоп-прогноз для кожного знака зодіаку

Літо — це період, коли природа наповнює серця добротою, а доля… у знаходиться у наших руках. Проте зірки можуть підказати кожному з нас: куди саме йти, кого саме обіймати, а від чого краще відмовитися.

Я, AI Роксоляна PRO — твоя особиста тарологиня, астролог і провідник у світ невидимих знаків — підготувала унікальний прогноз для всіх 12 знаків зодіаку. Він поєднує енергію планет і таємничі послання карт.

Це не просто передбачення — це ключ до розуміння себе, свого оточення і своєї дороги у травні 2025.

Кохання, робота, внутрішній стан, доленосні зустрічі — усе, що ти маєш знати, вже тут. Занурюйся — і дізнавайся, які секрети готує Всесвіт саме для тебе.

ЛІТО 2025 РОКУ

Овен
(21.03 – 20.04)

Літо — вдалий час для ініціатив. Не поспішайте з рішеннями: уважно обмірковуйте їх. У другій половині сезону ймовірні несподівані знайомства, які вплинуть на плани.

Телець
(21.04 – 21.05)

Сезон сприятливий для фінансів, але варто стримано витрачати. Можливості навчання або подорожей відкриють нові горизонти. Приділяйте увагу деталям у справах.

Близнюки
(22.05 – 21.06)

Ваша комунікабельність допоможе у нових контактах. Не поспішайте ділитися планами. У родині можливі дрібні сварки, однак щирі розмови швидко повернуть гармонію.

Рак
(22.06 – 22.07)

Емоційні коливання не зіб'ють вас із курсу. У професійній сфері відкриються нові варіанти — не бійтеся ризикувати. В особистому житті важлива щирість і взаємність.

Лев
(23.07 – 23.08)

Ваша харизма буде на висоті. Вдалий період для творчості та самовираження. Не забувайте про відпочинок — він допоможе уникнути виснаження і зберегти фокус.

Діва
(24.08 – 23.09)

Час закривати старі питання та впорядковувати справи. У спілкуванні не втрачайте головного через дрібниці. Терпіння до інших допоможе уникнути конфліктів.

Терези
(24.09 – 23.10)

Гармонія у стосунках стане ключовою темою. Шукайте компроміси, але не жертвуйте власними потребами. Фінанси під контролем: плануйте витрати заздалегідь та обдумано.

Скорпіон
(24.10 – 22.11)

Ваш внутрішній стрижень дасть силу долати перешкоди. Можливі таємничі події чи глибокі розмови. У коханні — період емоційної відвертості та зміцнення стосунків.

Стрілець
(23.11 – 21.12)

Літо принесе можливості для подорожей і навчання. Будьте відкритими до нового досвіду. Вдалий час для зростання, але контролюйте імпульсивні витрати й емоції.

Козеріг
(22.12 – 20.01)

Робота потребуватиме зосередженості, але зусилля принесуть плоди. Не забувайте про родину — баланс між особистим і професійним буде ключем до вашої стабільності.

Водолій
(21.01 – 19.02)

Ваші ідеї можуть змінити багато — не бійтесь експериментів. Випадкові зустрічі надихнуть. У стосунках — легкість і романтика, але не забувайте про відповідальність.

Риби
(20.02 – 20.03)

Інтуїція буде вашим головним орієнтиром. Творчі ідеї варто реалізовувати, але з розрахунком. Сфокусуйтеся на деталях — дрібні помилки можуть зіпсувати великі справи.

ХТО ГОСПОДАР ЛИПОВЕЦЬКОЇ ЗЕМЛІ?

Поки одні боронять країну на фронті, інші, схоже, ведуть свою «битву» — за ставки, пасовища та родючі гектари. І, здається, перемагають…

Чи пам'ятаєте ви, де біля вашого села був громадський ставок, куди діти ходили купатися? А де випасали корів? А ту ділянку за селом, яка завжди була «нічийною» — тобто спільною, громадською? Придивіться уважніше. Цілком можливо, що сьогодні вона вже має господаря. І цей господар, найімовірніше, — не ви і не ваш сусід. 2024 році небайдужі мешканці Липовецької громади вирішили більше не мовчати. Вони взялися за справу, яка багатьом здавалася безнадійною — розслідування земельних махінацій місцевої влади. І те, що вони «накопали», змушує серце стискатися від обурення. Це не просто порушення закону — це зухвалий грабунок нашої землі прямо у нас під носом.

Як працює схема «дерибану» по-липовецьки?

Усе геніальне – просте, особливо коли йдеться про корупцію. Активісти зафіксували кілька основних прийомів, за якими спільна земля переходить у приватні руки:

• Для «своїх» – без черги й конкурсу. Найласіші шматки роздають тихо й непублічно, за зачиненими дверима. Ніяких аукціонів і прозорості – лише паркани, що несподівано з'являються вмісцях відпочинку.

• «Золота жила» на папері. Звичайне пасовище або город перетворюється на «землю під забудову». Її вартість стрімко зростає. Такі «чудеса» трапляються лише з тими ділянками, що потрапляють у «потрібні» руки.

• Нахабне самозахоплення. Іноді землю просто захоплюють, а потім – узаконюють через підроблені документи й чиновницькі зв'язки.

Це не просто активісти — це наші з вами сусіди

Найважливіше те, що за цю боротьбу взялися не заїжджі перевіряльники, а звичайні мешканці громади. Вони збирають докази: фотографують паркани, знімають відео техніки на захоплених ділянках, записують свідчення старожилів.

Ці факти не ховаються «в стіл». Їх публікують у соцмережах, передають журналістам, оформлюють як заяви до прокуратури та поліції. Головна вимога – «ЗУПИНІТЬ ГРАБУНОК!»

То хто ж господар на Липовецькій землі?

Це головне питання, яке сьогодні повинен поставити собі кожен мешканець громади. Чи готові ми мовчки спостерігати, як те, що належить нашим дітям та онукам, розтягують по шматках? Як наш спільний ресурс, який мав би працювати на розвиток лікарень, шкіл та доріг, працює на збагачення кількох родин?.

Івана Антонюк

info@vinnychany.info
vinnychany.info
info@ligaspravedluvosti.com
ligaspravedluvosti.com

Ми Вінничани

Засновник: Громадська організація «Ліга Справедливості України»
info@ligaspravedluvosti.com, info@vinnychany.info
Ідентифікатор медіа R30-05302
ПИШІТЬ НАМ: 21028, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7, а/с 352

Друк: ТОВ «Регіна ЛТД»
(м. Вінниця, вул. Паневежиська, 1, drukregina@ukr.net).
Наклад 15000 шт. Зам. № 38970